

WILFRIED DE JONG

Polaroidman

HANNIBAL

Soms heb ik niet goed genoeg naar
iets gekeken. Dan zou je de tijd
terug willen draaien om alles nog
eens opnieuw tot je te nemen. Heeft
alleen geen zin meer. Een moment
laat zich niet dwingen. Het is weg.
Voorgoed.

Wilfried de Jong

Alledaagse wonderen

Stephan Vanfleteren

- 1 Onlangs liep er een gek door onze straten. In het provinciestadje waar ik woon, werd er daags nadien over hem gesproken.

Tijdens het aanschrijven bij de bakker vertelde iemand over een man die midden op de weg tegen zijn schaduw aan het praten was.

Blijkbaar was hij netjes gekleed in een maatpak en had hij zelfs een hoed op om zijn kale hoofd tegen de zon beschermen. Rond zijn hals had de gestoorde man een eigenaardig voorwerp hangen. Men wist niet wat het was, want men was wat bang om de man te benaderen en het hem te vragen.

Een jongeman, drie plaatsen voor mij in de rij, wachtend op zijn bestelling van vier croissants, had hem ook gezien. “Het was rood en het had een bruine riem. Een vreemd ding.” Hij ging verder: “Het leek wel een kruising tussen een vrouwenhandtas en een kleine faxmachine. Er kwam iets uit dat leek op een spierwit bierkaartje. De man wreef het over zijn dijbeen en stak het meteen in de binnenzak van zijn vest. Telkens opnieuw keek hij door dat ding alsof het een sleutelgat was. Dan dribbelde hij met zijn smalle maar lange benen over de kasseien. Een beetje vooruit, wat achteruit, om vervolgens naar links te bewegen en dan weer wat naar voren. Dan stond hij even stil, ging door de knieën en bukte zich. Hij leek wel een coureur gebogen over zijn stuur, maar dan zonder fiets. Ik dacht nog even: niet veel dieper bukken, want je broek gaat scheuren. Hij richtte het voorwerp naar de grond, naar de muur, dan weer naar beneden. Er was niets te zien. Geen hond, geen mens, geen zonsondergang. Wel een bakstenen muur en wat onkruid tussen stoeptegels. Dat vond ie blijkbaar interessant. En daarna begon het ritueel opnieuw. Trippelen van links naar rechts, van voren naar achteren. Kijken door het sleutelgat, duwen met de wijsvinger op een knop. Het ding braakte weer een nieuw exemplaar. Hij trok het eruit met zijn rechterhand, schudde er even mee en wreef ermee over zijn dij, om dat witte vierkanten kartonnetje vervolgens zonder het te bekijken in zijn binnenzak te steken.”

16/17 Persoonlijk heb ik meer met staan
dan met zitten.

18/19

28/29

Er groeit vergeeld mos op de stenen balustrade. Een paar druppels regen per maand zijn voldoende om het in leven te houden. Twee vrouwenhanden - geen nagellak - houden het beton beet.

Haar terras is op het dak van een naoorlogse flat. De vorige eigenaar heeft daar een eenvoudige buitendouche gemonteerd. De muur is bedekt met vale tegeltjes die eigenlijk verwijderd moeten worden omdat ze neefjes zijn van de familie Asbest. De vrouw laat het nog maar even zo.

Er hangt geen douchegordijn. Wie daar de waterstralen over zich laat stromen, wordt gezien door de overburen. Naakt op de negende. Je moet het durven. De vrouw heeft lak aan de randjes vet rond haar middel. Het zijn haar ouderdomsringen, als van een statige boom.

Het is de laatste zomerdag van het jaar, morgen gaat het weer somberen. Uit de kleren. De kraan open, een goede mix van warm en koud. De huid glanst in het zonlicht.

De ogen gesloten.

Het hoofd in de nek.

Haar tepels geven zich over aan de koele bries.

Dit mag wel even duren.

30/31

78/79

Vroeger hing er een bakelieten telefoon aan de muur van mijn woonkamer. Ik werd gedwongen om staand te bellen. Met het zwarte krulsnoer kon ik hooguit een meter weg van het toestel. Misschien loop ik daarom tegenwoordig manisch heen en weer als ik in huis met mijn mobieltje aan het bellen ben.

208/209

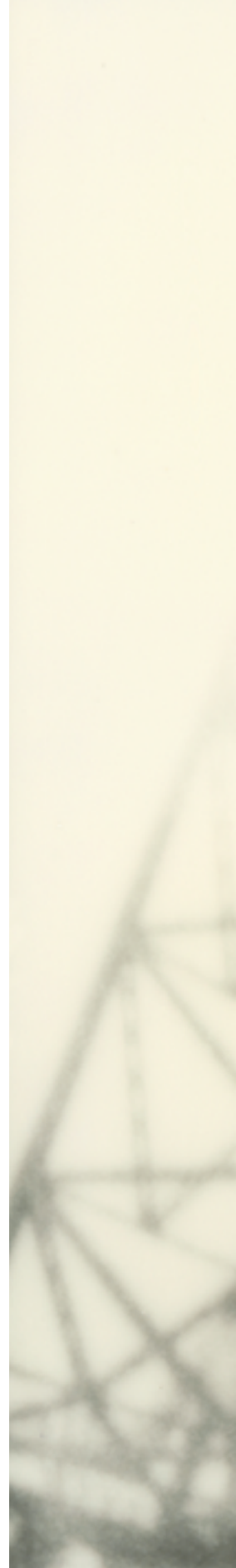

210/211

In een verhuisdoos stuitte ik op
mijn schriften van de lagere school.
Er zat een herbarium bij. Het omslag
had de kleur van een verschoten
tentdoek. Binnenin lag een blad van
een boom tussen twee schutvellen.
Zestig jaar zonder zuurstof.
Gortdroog, craquelé. Ontdaan van
levenssap. En toch zag ik het blad
weer even deinen, groen en krachtig
aan de kastanjeboom naast de
boerderij van mijn peetoom.

Polaroid Film BV
47104032688
13145138

COLOFON

FOTO'S

© Wilfried de Jong, 2026

TEKSTEN

Wilfried de Jong
Stephan Vanfleteren

REDACTIE & PROJECTMANAGEMENT

Hadewych Van den Bossche

EINDREDACTIE

Pascale Goossens

ARTDIRECTION

Natacha Hofman

VORMGEVING

Johan Jacobs & Natacha Hofman

SCANS

Séverine Lacante

DRUK & INBINDING

Printer Trento, Italië

UITGEVER

Gautier Platteau

© HANNIBAL BOOKS, 2026

www.hannibalbooks.be

HANNIBAL

ISBN 978 94 9353 133 8

D/2026/11922/65

NUR 653

Team Hannibal Books: Laura Bijmens, Sara Colson,
Pieter De Meyere, Natacha Hofman, Séverine Lacante,
Sofie Meert, Gautier Platteau, Hedwig Scheltjens,
Stephanie Van den Bosch, Hadewych Van den Bossche

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.wilfrieddejong.com